

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200913
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200913.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: K., nar. XX.XX.XXXX vo B., t. č. bytom Y., zastúpený: Mgr. Viera Laczová, advokátka, Dolné bašty 2, Trnava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UHCP-RHCPBA2-2011/003256-003 zo dňa 15. apríla 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 72/11-40 zo dňa 18. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 72/11-40 zo dňa 18. apríla 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 72/2011-57 zo dňa 7. januára 2013, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. UHCP-RHCPBA2-2011/003256-003 zo dňa 15.04.2011 a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. UHCP-BA-OC-PAV-52-7/2011-JAN zo dňa 26. januára 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 633,08 € na účet právneho zástupcu žalobcu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Opravným uznesením č. k. 2S 72/2011-57 zo dňa 7.1.2013 krajský súd opravil záhlavie rozsudku Krajského súdu v Bratislave 2S 72/2011-40 zo dňa 18.4.2012 tak, že zloženie senátu správne znie: „z predsedu senátu JUDr. Q. a členov senátu JUDr. K. a JUDr. B.”. Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok

nezmenený.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd uviedol, že z pripojených administratívnych spisov správnych orgánov zistil, že žalobca má na území Slovenskej republiky povolený prechodný pobyt za účelom zamestnania s platnosťou od 24. septembra 2010 do 4. júla 2012, pričom táto skutočnosť mu bola vyznačená v preukaze o povolení na pobyt (SK 0055937), v ktorom má ako druh pobytu uvedené „P/Zamestnanie“. Predĺžené povolenie na zamestnanie mu bolo vydané dňa 21. júla 2010 Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (č. 56770/2010) u zamestnávateľa First Slovakia s.r.o., s údajom o mieste výkonu práce ázijské bistro Panda - Tesco Zlaté Piesky a Lamač, v zamestnaní kuchár, na obdobie od 1. októbra 2010 do 30. septembra 2012. V pracovnej zmluve, ktorú žalobca uzavrel s uvedeným zamestnávateľom dňa 15. mája 2009, je ako deň nástupu do práce uvedený dátum 20. mája 2009, druh práce kuchár a miesto výkonu práce Bratislava - Tesco Lamač, Tesco Zlaté Piesky, Tesco Dunajská Streda. Na základe kontroly vykonanej dňa 25. januára 2011 v prevádzke ázijské bistro Panda Tesco Dunajská Streda vypracoval Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda pre orgány cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky stanovisko zo dňa 25. januára 2011, v ktorom úrad uviedol, že žalobca počas kontrolnej akcie pracoval v uvedenej prevádzke ako kuchár bez toho, aby mu tento úrad vydal povolenie na zamestnanie. Podľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 2 ods. 1 písm. b/ zák. č. 82/2005 Z. z., nakoľko žalobca vykonával závislú prácu pre zamestnávateľa First Slovakia s.r.o. a nemal pritom povolenie na zamestnanie vydané príslušným úradom (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda).

Dňa 26. januára 2011 vydalo Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava rozhodnutie č. UHCP-BA-OCF-AV-52-7/2011-JAN, ktorým podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zák. č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 48/2002 Z. z.) administratívne vyhostil žalobcu a určil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a zároveň určil vycestovanie do krajiny pôvodu do Vietnamskej socialistickej republiky do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. p.: UHCP-RHCPBA2-2011/003256-003 zo dňa 15. apríla 2011 zamietol a napadnuté rozhodnutie zo dňa 26. januára 2011 potvrdil. V odôvodnení poukázal na spomenuté stanovisko Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda a konštatoval, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie, čím bolo naplnené ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zák. č. 48/2002 Z. z.. Uviedol, že tak ako každý právne spôsobilý subjekt musí aj žalobca dodržiavať právne normy, vychádzať z nich vo svojom konaní a rešpektovať skutočnosť, že v prípade neznalosti zákona ho táto neznalosť nezbavuje jeho spôsobilosti.

Z vyššie opísaných skutkových zistení, ktoré vzali orgány cudzineckej polície za základ svojich rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobcu, podľa krajského súdu vyplýva, že žalobca mal povolený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky za účelom zamestnania s platnosťou od 24. septembra 2010 do 4. júla 2012. Tieto údaje boli vyznačené do dokladu (preukazu), ktorý osvedčuje povolenie udelené cudzincovi na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky. Nakoľko žiadne formálne rozhodnutie o vydaní povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky žalobcovi vydané nebolo (a ani sa v praxi nevydáva), nemal žalobca v žiadnom rozhodnutí alebo doklade vydanom orgánmi cudzineckej polície formálne vymedzené bližšie charakteristiky činnosti, na ktorú sa mu povolenie vydáva. V udelenom povolení na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účely zamestnania nebolo určené, že sa povolenie viaže na konkrétne miesto výkonu práce, prípadne druh práce, či určitého zamestnávateľa. Všetky tieto údaje boli vymedzené v povolení na zamestnanie, ktoré mu vydal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave dňa 21. júla 2010 (č. 56770/2010), kde sa uvádza zamestnávateľ žalobcu (First Slovakia s.r.o.), miesto výkonu práce (ázijské bistro Panda - Tesco Zlaté Piesky a Lamač), zamestnanie žalobcu (kuchár) a obdobie, na ktoré sa povolenie vydáva (1.

októbra 2010 až 30. septembra 2012).

V konaní bolo preukázané, že žalobca na základe pracovnej zmluvy s vyššie označeným zamestnávateľom vykonával zamestnanie kuchára v ázijskom bistro Panda, avšak v prevádzke v Dunajskej Strede, teda na inom mieste, ako mal uvedené v povolení na zamestnanie vydanom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Niet sporu o tom, že pokiaľ žalobca v čase kontroly vykonával závislú prácu na základe poverenia svojho zamestnávateľa v Dunajskej Strede bez povolenia tamajšieho úradu, ide o porušenie zákona č. 5/2004 Z. z. a zákona č. 82/2005 Z. z. Žalobca však bol napadnutým rozhodnutím administratívne vyhostený a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov z dôvodu, že vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. Povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky mu bol udelený na výkon zamestnania, bez určenia bližších podmienok. Aj keď sa povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania vydáva až na základe povolenia príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, nemožno považovať podmienky povolenia na zamestnanie a údaje v ňom uvedené za súčasť povolenia na prechodný pobyt. Preto výkon zamestnania v obvode iného úradu práce ako toho, ktorý vydal žalobcovi povolenie na zamestnanie, nie je podľa platného právneho stavu vykonávaním inej činnosti ako činnosti zamestnania, na účely ktorého bol žalobcovi udelený prechodný pobyt.

Na podklade obsahu administratívneho spisu bolo podľa krajského súdu možné konštatovať, že žalobca vykonávaním zamestnania kuchár v súlade s pracovnou zmluvou uzavretou so svojim zamestnávateľom - First Slovakia s.r.o. v prevádzke v Dunajskej Strede bez povolenia miestne príslušného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda porušil zákon, pretože toto miesto výkonu práce nemal uvedené v povolení na zamestnanie zo dňa 21. júla 2010 vydanom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Nemožno však podľa krajského súdu konštatovať, že vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo vydané povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava vychádzajú v naznačenom smere z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto postupoval podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a rozhodnutie správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na úspech žalobcu v konaní priznal mu právo na náhradu trov, ktoré v konaní vynaložil na súdnom poplatku za žalobu v sume 66 eur a na nákladoch právneho zastúpenia advokátkou za štyri úkony právnej služby (§ 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), z toho dva v roku 2011 po 123,50 € - príprava a prevzatie zastúpenia, písomné podanie žaloby na súd, 2x 7,41 € paušálna náhrada a za dva úkony v roku 2012 - 2x účasť na pojednávaní po 127,16 €, 2x 7,63 € paušálna náhrada, k tomu náhrada za stratu času právneho zástupcu so sídlom v Trnave v rozsahu 2x 4 polhodiny po 12,71 €. Celková náhrada trov konania žalobcu predstavuje sumu 633,08 €. Uvedenú sumu je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Žalovaný proti rozsudku krajského podal včas odvolanie, z ktorého vyplynulo, že napadnutý rozsudok navrhuje zmeniť tak, že žalobu ako nedôvodnú žiada zamietnuť. Vyjadril presvedčenie, že jeho rozhodnutia, ktoré boli napadnuté žalobou, boli vydané v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, Medzinárodnými dohovormi o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná a v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky.

Žalovaný vyjadril nesúhlas s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Bratislave, nakoľko má za to, že bolo nesporne preukázané, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na

prechodný pobyt. Poukázal na to, že zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v čase vydania rozhodnutí žalovaného (ďalej len „zákon č. 48/2002 Z.z.“) zásadne vyriešil otázku vzťahu Slovenskej republiky a cudzinca pri rozhodovaní o jeho žiadosti na udelenie pobytu. Vznikajúcim vzťahom a vzájomným záväzkom štátu a cudzinca po udelení povolenia na pobyt musí predchádzať rovnocenné postavenie oboch účastníkov založené na dobrovoľnosti a slobodnom rozhodnutí do tohto vzťahu vstúpiť. Je na rozhodnutí príslušných orgánov, či umožnia tvorbu tohto vzťahu, pričom vždy prihliadajú na záujmy Slovenskej republiky a jej občanov. Slovenská republika je „nárastníkovým“ štátom medzi členskými štátmi Schengenskej dohody a rizikovými oblasťami sveta, ktoré sú dlhodobým zdrojom emigrácie smerom do Európy. Z uvedeného dôvodu Slovenská republika pristúpila na tento trend a právnou úpravou reagovala zákonom č. 48/2002 Z. z. na aktuálny a predpokladaný vývoj imigrácie. Žalovaný zdôraznil, že len právna úprava vstupu a pobytu cudzincov k riešeniu imigrácie cudzincov nestačí. Táto úprava je len súčasťou systému opatrení v regulácii migrácie. Tento systém je tvorený právnou úpravou podmienok zamestnania a podnikania cudzincov, medzinárodnými dohodami o spolupráci na štátnych hraniciach a o readmisii, vízovou politikou, dohodami o regulácii prílivu zahraničných pracovníkov na trh práce a účinná ochrana štátnej hranice proti nelegálnemu vstupu na územie Slovenskej republiky. Povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania môže byť cudzincovi udelené len po predložení povolenia na zamestnanie vydaného príslušným úradom práce, ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak.

Povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania

podľa § 20 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. je viazané na konkrétne vydané povolenie na zamestnanie vydané príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré presne špecifikuje, akú činnosť bude cudzinec (štátny príslušník tretej krajiny) na území Slovenskej republiky vykonávať. Žalobcovi bolo dňa 21. júla 2010 pod číslom 56770/2010 vydané Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Predĺžené povolenie na zamestnanie s presne vyšpecifikovanou činnosťou pre zamestnávateľa FIRST SLOVAKIA s.r.o., Roľnícka 123, 813 07 Bratislava, do ktorej podľa žalovaného spadá okrem činnosti v zamestnaní kuchár aj miesto výkonu práce Ázijské bistro Panda - Tesco Zlaté piesky a Lamač na časové obdobie od 1. októbra 2010 do 30. septembra 2012. Žalovaný uviedol, že má za to, že špecifikáciu činnosti podľa zákona č. 48/2002 Z.z. a podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5, ktoré bolo v prípade žalobcovho administratívneho vyhostenia a určenia zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky aplikované, je nutné zohľadniť v širšom kontexte. Touto činnosťou sa rozumie druh zamestnania, miesto výkonu zamestnania a doba, na ktorú je povolenie na zamestnanie vydané. V prípade, ak by cudzinec vykonával činnosť nad rámec obdobia, na ktoré má vydané povolenie na zamestnanie vydané príslušným úradom práce, prišlo by z jeho strany k porušeniu minimálne zákona č. 48/2002 Z. z. a príslušným oddelením cudzineckej polície Policajného zboru by mu bolo zrušené povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania podľa § 29 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. Takisto aj v prípade, že by cudzinec vykonával pre toho istého zamestnávateľa iný druh zamestnania (napr. mal byť v zamestnaní kuchár a vykonáva zamestnanie čašníka) bez príslušného povolenia na zamestnanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny prišlo by z jeho strany k porušeniu zákona č. 5/2004 Z. z., ako aj k naplneniu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z. a to tým, že by vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. V prípade žalobcu bolo Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda pod č. 747/2011 dňa 25. januára 2011 vydané stanovisko, v ktorom je uvedené, že menovaný úrad nevydal povolenie na zamestnanie pre žalobcu.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že v prípade žalobcu neboli splnené podmienky podľa ustanovenia § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z.z. nakoľko tomuto nebolo udelené povolenie na zamestnanie v mieste výkonu práce Dunajská Streda.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že v odôvodnení svojho rozsudku KS v Bratislave tiež uvádza, že žalobca mal povolený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky za účelom zamestnania s platnosťou od 24. septembra 2010 do 4. júla 2012 a tieto údaje boli vyznačené do dokladu (preukazu), ktorý osvedčuje povolenie udelené cudzincovi na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky. Nakoľko žiadne formálne rozhodnutie o vydaní povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky žalobcovi

vydané nebolo (a ani sa v praxi nevydáva), nemal žalobca v žiadnom rozhodnutí alebo doklade vydanom orgánmi cudzineckej polície formálne vymedzené bližšie charakteristiky činnosti, na ktorú sa mu povolenie vydáva.

V udelenom povolení na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účely zamestnania nebolo určené, že sa povolenie viaže na konkrétne miesto výkonu práce, prípadne druh práce, či určitého zamestnávateľa. Všetky tieto údaje boli vymedzené v povolení na zamestnanie, ktoré mu vydal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave dňa 21. júla 2010 (č. 56770/2010), kde sa uvádza zamestnávateľ žalobcu (First Slovakia s. r. o.) miesto výkonu práce (ázijské bistro Panda - Tesco Zlaté Piesky a Lamač), zamestnanie žalobcu (kuchár) a obdobie, na ktoré sa povolenie vydáva (1. októbra 2010 až 30. septembra 2012).

Žalovaný vyjadril nesúhlas s uvedeným odôvodnením Krajského súdu v Bratislave. S poukazom na § 47 ods. 7 zákona č. 71/1967 Zb. a § 26 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z. z. uviedol, že žalobca k svojej žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania predkladal doklady potrebné podľa zákona č. 48/2002 Z. z. Ako doklad preukazujúci účel svojho pobytu (zamestnanie) predložil predĺžené povolenie na zamestnanie vydané Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „ÚPSVaR Bratislava“) (špecifikované v bode 2.1), až na základe vyššie uvedených skutočností a po splnení všetkých zákonom stanovených podmienok mu bolo OCP PZ Bratislava povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania obnovené po vyhodnotení jeho žiadosti, ktoré supluje pozitívne meritórne rozhodnutie. Vydávanie dokladov o pobyte sa spravuje Nariadením rady (ES) 1030/2002 z 13. júna 2002, ktorým sa stanovuje jednotný formát povolení na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích štátov. Z vyššie uvedeného je podľa žalovaného možné konštatovať, že doklady o pobyte majú stanovený jednotný formát, ktorý stanovuje údaje, ktoré sa v ňom nachádzajú. V zmysle zmocnenia zákona č. 48/2002 Z. z. Oddelenia cudzineckej polície PZ, ako príslušné policajné útvary, vedú evidenciu cudzincov (informačné systémy polície), ich osobných údajov, údajov o účele ich pobytu ako aj o špecifikácii činnosti, na ktorý im bol predmetný pobyt povolený.

Žalovaný uviedol, že zákonodarca rozlíšil v zákone č. 48/2002 Z. z. účely prechodného pobytu v ustanovení § 18, ako aj právne neurčitý pojem v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 tohto zákona „vykonávanie inej činnosti“. V prípade slovného spojenia „vykonávanie inej činnosti“ žalovaný má to, že nejde o totožný pojem, s pojmom neplnenie účelu pobytu, resp. vykonávanie iného účelu pobytu. V prípade žalobcu prišlo z jeho strany k vykonávaniu inej činnosti, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, čo je preukázateľné dokladom doloženým samotným žalobcom k jeho žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel zamestnania a to vyššie uvedeným Predĺženým povolením na zamestnanie vydané ÚPSVaR Bratislava. Žalobca mal vedomosť o tom, kde, akú činnosť, pre akú spoločnosť a na aké obdobie má činnosť zamestnania vykonávať, avšak napriek tejto skutočnosti vykonával túto činnosť na inom mieste bez povolenia na zamestnanie vydaného príslušným ÚPSVaR. Zo strany žalobcu prišlo k naplneniu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z.

Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. policajný útvar vystaví cudzincovi doklad o pobyte do 30 dní od rozhodnutia o udelení povolenia na pobyt alebo od hlásenia pobytu podľa § 49 ods. 2 písm. b/, alebo od podania žiadosti. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

Žalovaný konštatoval, že z vyššie uvedeného vyplýva, že skutočnosťami, ktoré vytýka žalobca vo svojej žalobe a ktoré namietal aj vo svojom odvolaní sa odvolací orgán zaoberal dostatočne a dôsledne.

Na záver poukázal na skutočnosť, že v prípade žalobcu bolo preukázateľne správne aplikované ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z. kedy policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava podanej žaloby a dôvodov uvedených v nej, tak ako rozhodol v súlade s touto žalobou aj Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 18. apríla 2012, keď jednoznačne zo žaloby vyplýva, že žalobca nevykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. Túto prácu vykonával v súlade s udeleným povolením Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, ako aj v súlade s pracovnou zmluvou, uzavretou so svojim zamestnávateľom FIRST SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Roľnícka 123, Bratislava 813 07. Uviedol, že túto pracovnú zmluvu uzavrel až na základe povolenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 22. augusta 2008 a pracoval ako kuchár v prevádzke TESCO Lamač a Zlaté piesky v Bratislave, nakoľko v čase vybavovania tohto povolenia prevádzka TESCO Dunajská Streda - Ázijské bistro Panda ešte neexistovala, preto nemohol zamestnávateľ žalobcu vybavovať takéto povolenie.

Pokiaľ došlo k situácii, že zamestnávateľ vyslal žalobcu na prevádzku v Dunajskej Strede, nakoľko aj túto mal uvedenú následne v pracovnej zmluve, jednoznačne ide o porušenie zo strany zamestnávateľa, ktorému bola udelená pokuta Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Dunajskej Strede vo výške 2.000 eur, ktorá bola uhradená dňa 25. mája 2011 a preto nie je dôvod trestať žalobcu, teda zamestnanca, ktorý len plnil príkazy zamestnávateľa v súlade s uzavretou pracovnou zmluvou. Touto skutočnosťou sa však správny orgán nezaoberal. To, že povolenie vybavoval zamestnávateľ, je v danom prípade právne významná skutočnosť. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Toto však správny orgán nevykonával a navyše vo svojom rozhodnutí vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí tak, ako to konštatuje predmetný rozsudok vo svojom odôvodnení.

Na základe uvedených skutočností žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol odvolanie žalovaného a v celom rozsahu potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 2S 72/2011 a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania v odvolacom konaní.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. p.: UHCP-RHCPBA2-2011/003256-003 zo dňa 15. apríla 2011 zamietol odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 26. januára 2011 potvrdil. V odôvodnení poukázal stanovisko Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda zo dňa 25. januára 2011, v ktorom úrad uviedol, že žalobca počas kontrolnej akcie pracoval v uvedenej prevádzke ako kuchár bez toho, aby mu tento úrad vydal povolenie na zamestnanie. Podľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 2 ods. 1 písm. b/ zák. č. 82/2005 Z. z., nakoľko žalobca vykonával závislú prácu pre zamestnávateľa First Slovakia s.r.o. a nemal pritom povolenie na zamestnanie vydané príslušným úradom (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda).

Žalovaný na základe uvedeného konštatoval, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie, čím bolo naplnené ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zák. č. 48/2002 Z. z.. Uviedol, že tak ako každý právne spôsobilý subjekt musí aj žalobca dodržiavať právne normy, vychádzať z nich vo svojom konaní a rešpektovať skutočnosť, že v prípade neznalosti zákona ho táto neznalosť nezbavuje jeho spôsobilosti.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk . Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. apríla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z. z. povolenie na prechodný pobyt je viazané na jeden účel. Ak cudzinec hodlá vykonávať inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 18 zákona č. 48/2002 Z. z. povolenie na prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť cudzincovi na účel :

- a) podnikania,
- b) zamestnania,
- c) štúdia,
- d) osobitnej činnosti,
- e) zlúčenia rodiny alebo
- f) plnenia služobných povinností civilnými zložkami ozbrojených síl.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania môže policajný útvar udeliť cudzincovi na základe povolenia na zamestnanie; to neplatí, ak sa povolenie na zamestnanie nevyžaduje alebo ak tak ustanoví medzinárodná zmluva.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z. policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

Podľa § 21 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov príslušný úrad na udelenie povolenia na zamestnanie je úrad, v ktorého územnom obvode bude cudzinec vykonávať zamestnanie.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. nelegálna práca je závislá práca, ktorú vykonáva fyzická osoba pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a je cudzincom a nemá povolenie na prechodný pobyt na účely zamestnania a povolenie na zamestnanie, ak to vyžaduje osobitný predpis a ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak.

Zákon o pobyte cudzincov neobsahuje vlastnú definíciu pojmu zamestnania, preto bolo potrebné vychádzať z definície obsiahnutej v zákone č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti, kde je výslovne uvedené, že zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov (§ 6 ods. 1 zákona).

Z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. vyplýva rovnaké postavenie cudzinca v právnych vzťahoch vznikajúcich podľa tohto zákona ako u občana Slovenskej republiky, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní je rozhodnutie zo dňa 26. januára 2011 vydané Oddelením cudzineckej polície PZ Bratislava pod č. UHCP-BA-OCP-AV-52-7/2011-JAN, ktorým podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zák. č. 48/2002 Z. z. administratívne vyhostil žalobcu a určil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a zároveň určil vycestovanie do krajiny pôvodu do Vietnamskej socialistickej republiky do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, a rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu vydané pod č. p. UHCP-RHCPBA2-2011/003256-003 dňa 15. apríla 2012 o zamietnutí odvolania a potvrdení prvostupňového rozhodnutia.

V prípade žalobcu správne orgány usúdili, že žalobca naplnil ust. §57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona o pobyte cudzincov, teda vykonával na území Slovenskej republiky inú činnosť, než na akú mal povolenie. Podľa správnych orgánov išlo v prípade žalobcu o nelegálnu prácu, nakoľko žalobca bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou FIRST Slovakia, s.r.o, a mal vykonávať prácu kuchára v prevádzke ázijského bistra TESCO Lamač a Zlaté piesky v Bratislave, pričom kontrolou bolo zistené, že vykonával túto prácu v prevádzke v Dunajskej Strede a podľa správnych orgánov tak išlo o inú činnosť, než na kú mal povolenie.

Za tejto situácie sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zamerlal na posúdenie, či bola splnená podmienka v zmysle § 57 ods.1 písm. a/ bod 5/ zákona o pobyte cudzincov .

V predmetnej veci sa odvolací súd plne stotožnil s názorom krajského súdu , podľa ktorého pokiaľ žalobca v čase kontroly vykonával závislú prácu na základe poverenia svojho zamestnávateľa v Dunajskej Strede bez povolenia tamojšieho úradu, išlo o porušenie zákona č. 5/2004 Z. z. a zákona č. 82/2005 Z. z. Súd však preskúmať rozhodnutie, ktorým bol žalobca administratívne vyhostený a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov z dôvodu, že vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. Žalobcovi bolo povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky udelené na výkon zamestnania a to bez určenia bližších podmienok. Ako správne poukázal krajský súd, hoci sa povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania vydáva až na základe povolenia príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, nemožno považovať podmienky povolenia na zamestnanie a údaje v ňom uvedené za súčasť povolenia na prechodný pobyt. Nemožno preto dať za pravdu správny orgánom, podľa ktorých výkon zamestnania v obvode iného úradu práce ako toho, ktorý vydal žalobcovi povolenie na zamestnanie, je vykonávaním inej činnosti ako činnosti zamestnania, na účely ktorého bol žalobcovi udelený prechodný pobyt. Rozhodnutiu správneho orgánu v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca totiž nepredchádzalo konanie a rozhodnutie kompetentného správneho orgánu, ktorý v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. a zákona č. 82/2005 Z. z. je jediným oprávneným orgánom na rozhodnutie o tom, či cudzinec vykonával nelegálnu prácu. Nemožno preto považovať za správny, resp. ide o predčasný záver správnych orgánov o tom, že žalobca vykonával činnosť, ktorú kvalifikoval ako „nelegálnu prácu“ s odvolaním sa na § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 a 2 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca si v lehote podľa §151 ods.1 (do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia) trovy právneho zastúpenia, ktoré si uplatnil vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.